SĄD OKRĘGOWY
I WYDZIAŁ CYWILNY
ul. Waryńskiego 45
16-400 Suwałki
tel. (0-87) 5631248

Suwałki, dnia 18 stycznia 2021r.

Sygn. akt I.C 575/19

Pani radca prawny
[redacted]
Kancelaria Radcy Prawnego
ul. [redacted]
15-820 Białystok

Wyrok z dnia 08.12.2020r.

DORĘCZENIE WYROKU Z UZASADNIENIEM

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny doręcza Pani jako pełnomocnikowi powódki, odpis wyroku (z uzasadnieniem) wydanego w sprawie z powództwa [redacted] przeciwko [redacted] z siedzibą w Warszawie o zadośćuczynienie.

Z up. Kierownika Sekretariatu
I Wydziału Cywilnego
starszy sekretarz sądowy Agnieszka Pietuszko

"Niniejsze pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie § 21 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 2019r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym".

POUCZENIE

Od doręczonego wyroku z uzasadnieniem - **może** Pan/Pani wnieść apelację do Sądu Apelacyjnego w Białymstoku za pośrednictwem Sądu Okręgowego **w** Suwałkach - **w terminie 3-ch tygodni** od dnia doręczenia wyroku **(art. 369 par. 1 kpc).**

Przy każdorazowym kontakcie z Sądem należy powołać się na sygnaturę akt niniejszej sprawy.

Sygn. akt I.C 575/19

ODPIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2020 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Joanna Walczuk

Protokolant : Małgorzata Przyborowska

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2020 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa [redacted]

przeciwko [redacted]. z siedzibą w Warszawie

o zapłatę

I Zasądza od pozwanego [redacted] z siedzibą w Warszawie na rzecz powódki [redacted] 85000 zł (osiemdziesiąt pięć tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie począwszy od dnia 27 września 2018r. do dnia zapłaty.

II . Zasądza od pozwanego [redacted] z siedzibą w Warszawie na rzecz powódki [redacted] 45000 zł (czterdzieści pięć tysięcy złotych) tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie począwszy od dnia 27 września 2018r. do dnia zapłaty.

III Powództwo o świadczenie rentowe oddala.

NA ORYGINALE WŁAŚCIWE PODPISY
SSO Joanna Walczuk *Za zgodność z oryginałem*
Świadczę:

Sygn. akt: I.C.575/19

Uzasadnienie

Powódka [redacted] wystąpiła z pozwem o zapłatę przeciwko [redacted]. z siedzibą w Warszawie domagając się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 85.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć partnera życiowego [redacted] z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 27 września 2018 roku do dnia zapłaty (art. 446 § 4 k.c.); zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 45.000 zł tytułem pogorszenia się sytuacji życiowej w związku ze śmiercią partnera życiowego [redacted] z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 27.09.2018 roku do dnia zapłaty (art. 446 § 3 k.c.) oraz zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 1.000 zł miesięcznie do każdego 10-tego dnia miesiąca – jako roszczenia częściowego tytułem renty w związku ze śmiercią partnera życiowego [redacted] poczynając od dnia złożenia pozwu wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat do dnia zapłaty (art. 446 § 2 k.c.).

Nadto powódka domagała się zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 02 lipca 2018 roku w miejscowości Grabowo doszło do zdarzenia drogowego, w którym kierujący pojazdem marki Audi, o nr rej. [redacted] nie zachował szczególnej ostrożności i na łuku drogi stracił panowanie nad pojazdem uderzając w budynek, z którego wychodził [redacted] W wyniku doznanych obrażeń ciała [redacted] poniósł śmierć na miejscu zdarzenia. Powódka zgłosiła pozwanemu swoje roszczenie w związku z powyższym zdarzeniem. W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 5.000 zł tytułem odszkodowania – znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej. Powódka pozostawała w związku z [redacted] od wielu lat, od 6 lat zamieszkiwali wspólnie. Poza pracą spędzali czas głównie razem, dzieląc ze sobą wspólne pasje, odwiedzając ich rodziny i wspólnych znajomych. Także każde święta spędzali wspólnie. Prowadzili wspólne gospodarstwo domowe, wspólnie planowali wydatki domowe, oboje pracowali. [redacted] wspierał powódkę duchowo i materialnie. Powódka wraz z partnerem planowała wyremontować dom, który wspólnie zajmowali. Środki na ten cel miały pochodzić z zarobków [redacted]

W odpowiedzi, pozwany [redacted] z siedzibą w Warszawie wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany wskazał, iż kwestionuje wysokość dochodzonych przez powódkę dodatkowych kwot, które jego zdaniem są zawyżone. Nadto, w trakcie obsługi szkody pozwany odmówił wypłaty renty dla powódki, gdyż na zmarłym [redacted] nie ciążył obowiązek alimentacyjny wobec powódki. Powódka pracuje zawodowo i osiąga dochód, który umożliwia jej samodzielne utrzymanie. Jej zarobki były wyższe od zarobków zmarłego [redacted] W związku z powyższym, w ocenie pozwanego zarówno roszczenie o wypłatę renty, jak również żądanie dodatkowego odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej powódki po śmierci konkubenta [redacted] winny zostać oddalone.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

[redacted] urodziła się w dniu [redacted] W lutym 2012 roku powódka poznała [redacted], z którym następnie stworzyła związek konkubencki. Wówczas [redacted] był wdowcem, nie miał nikogo na utrzymaniu. [redacted] zamieszkał wraz z powódką w sierpniu 2012 roku, wprowadzając się do stanowiącego jej własność domu jednorodzinnego położonego w Grabowie. Powódka do czasu związania się z [redacted] nie miała możliwości podjęcia pracy zarobkowej w związku z koniecznością sprawowania stałej opieki nad członkami jej najbliższej rodziny. Sytuacja życiowa powódki uległa natomiast w tym zakresie zmianie po związaniu się z [redacted], który od początku trwania tego związku pomagał powódce w opiece nad 89-letnią ciocią, która wówczas zamieszkiwała w [redacted], nad jej rodzicami również będącymi osobami w podeszłym wieku i cierpiącymi w związku z licznymi schorzeniami oraz nad jej 50-letnim niepełnosprawnym bratem, u którego od urodzenia stwierdzono porażenie mózgowe i w związku z czym przyznano mu znaczny stopień niepełnosprawności. Obecność konkubenta w jej życiu stanowił dla niej bardzo duże wsparcie w tym trudnym dla niej położeniu życiowym. [redacted] przygotowywał obiady dla rodziców powódki, robił im zakupy, woził na wizyty lekarskie, wykonywał wszelkie konieczne prace w ich ogrodzie i związane ze stanem technicznym ich domu, przygotowywał opał, jak również dotrzymywał im towarzystwa. [redacted] pozostawał wówczas zatrudniony w tartaku i z tego tytułu osiągał dochód w kwocie około 2.500-3.000 zł miesięcznie. Natomiast wspólnie z powódką podjęli decyzję o naprzemiennym podejmowaniu się pracy na terenie Niemiec polegającej na sprawowaniu opieki nad osobami starszymi i niepełnosprawnymi. Takie ustalenia partnerów dawały powódce możliwość podejmowania pracy zarobkowej, gdyż podczas jej nieobecności przez okres 4 tygodni stałą opiekę nad członkami jej rodziny, którą codziennie sprawował przejmował [redacted] po czym po około tygodniu po powrocie [redacted] do kraju, sam wyjeżdżał za granicę w celach zarobkowych również

okres 4-6 tygodni (*oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania k. 9-11, zdjęcia k. 53-56, wyjaśnienia informacyjne powódki na rozprawie w dniu 20 września 2019 roku 00:14:44 – 00:35:48, zeznania świadka* [redacted] *na rozprawie w dniu 20 września 2019 roku 01:14:56-01:35:44, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia orzeczenia Komisji Lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia k. 98-99, zeznania świadka* [redacted] *na rozprawie w dniu 15 października 2019 roku 00:12:02-00:21:24, 00:23:25, zeznania świadka* [redacted] *na rozprawie w dniu 15 października 2019 roku 00:36:51-00:46:17*).

[redacted] był także dla powódki partnerem, z którym mogła dzielić życiowe pasje, spędzać wspólnie wolny czas, z którym bardzo dobrze rozumieli się, współdziałali ze sobą, wspierali się w każdym aspekcie życia. Powódka i [redacted] tworzyli związek oparty na silnym uczuciu, wzajemnym zaufaniu i trosce o partnera, zaś w przyszłości planowali zawarcie związku małżeńskiego. Wynagrodzenie [redacted] wypłacane było na rachunek bankowy powódki. [redacted] rozważała możliwość sprzedaży domu, który zajmowała z partnerem, stanowiącego jej wyłączną własność, jednakże [redacted] przekonywał ją o potencjale tego miejsca i zasadności przeprowadzenia remontu domu, zapewniając jednocześnie o jego wsparciu finansowym w tym zakresie. Ostatecznie wyremontowali wspólnie kuchnię, wymienili podłogi, a w dalszej perspektywie, latem 2019 roku, planowali przeprowadzić wymianę dachu, której całkowity koszt szacowali na kwotę około 40.000-50.000 zł, jak również remont pozostałych pomieszczeń (*poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia decyzji k. 49, wyjaśnienia informacyjne powódki na rozprawie w dniu 20 września 2019 roku 00:44:22-00:59:26, zeznania świadka* [redacted] *na rozprawie w dniu 20 września 2019 roku 01:14:56-01:35:44, poświadczona za zgodność z oryginałem kalkulacja materiałów i kalkulacja robocizny k. 95-96, zeznania świadka* [redacted] *na rozprawie w dniu 15 października 2019 roku 00:12:02-00:28:01, zeznania świadka* [redacted] *na rozprawie w dniu 15 października 2019 roku 00:36:51-00:42:01, 00:44:04-00:46:17, 00:50:20-00:53:58*).

Powódka [redacted] od dnia 14 lutego 2018 roku jest zatrudniona na podstawie umowy zlecenie w firmie [redacted] z siedzibą w Olsztynie i osiąga z tego tytułu dochody średnio w kwocie 1.341,11 zł netto miesięcznie. Natomiast wykonując pracę na terenie Niemiec w okresie pozostawania w związku ze zmarłym [redacted] osiągała dochód w kwocie 1.400 euro miesięcznie (*poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia zaświadczenia k. 34, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia zestawienia operacji bankowych k. 45-48, wyjaśnienia informacyjne powódki na rozprawie w dniu 20 września 2019 roku 00:35:48-00:44:22*).

Natomiast [redacted] od dnia 26 listopada 2014 roku na czas nieokreślony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie [redacted] w Gołdapi na stanowisku obsługa traka i z tego tytułu otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 3.000 zł brutto miesięcznie. Nadto w okresie od dnia 20 grudnia 2017 roku do dnia 02 lipca 2018 roku był zatrudniony na podstawie umowy zlecenie w [redacted] siedzibą w Olsztynie i za ten okres osiągnął wynagrodzenie w łącznej wysokości 8.370,19 zł netto. Zmarły wykonywał również pracę na podstawie umów zlecenia zawieranych z [redacted] w zakresie opieki nad osobami starszymi i

niepełnosprawnymi na terenie Niemiec za co otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 1.200 euro miesięcznie (*poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy zlecenia k. 29-31, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia zaświadczenia k. 32, k. 33, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy o świadczenie usług opieki k. 35-40, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma k. 41, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia załącznika do umowy zlecenia k. 42, 43, 44, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia zestawienia operacji bankowych k. 45-48, wyjaśnienia informacyjne powódki na rozprawie w dniu 20 września 2019 roku 00:35:48-00:44:22*).

W dniu 02 lipca 2018 roku w miejscowości Grabowo ok. godz. 16:40 doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w trakcie którego pieszy [redacted] został potrącony w pobliżu sklepu przez samochód Audi, nr rej. [redacted] kierowany przez [redacted] W wyniku poniesionych obrażeń ciała [redacted] zmarł w szpitalu w Giżycku. W dacie wypadku sprawca szkody korzystał z ochrony ubezpieczeniowej [redacted]. z siedzibą w Warszawie. W tym dniu powódka była w pracy, którą świadczyła na terenie Niemiec. O wypadku partnera została poinformowana w rozmowie telefonicznej przez sąsiadkę. [redacted] w chwili śmierci miał 57 lat, był osobą zdrową (*bezsporne, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia postanowienia Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Olecku, sygn. akt: PR 2 Ds. 541.2018 k. 21-22, wyjaśnienia informacyjne powódki na rozprawie w dniu 20 września 2019 roku 00:35:48-00:44:22, 00:59:36-01:13:33*).

[redacted], po uzyskaniu informacji o śmierci [redacted] doznała szoku, zaś obecnie nadal wykazuje zaburzenia emocjonalne, obniżenie nastroju, stany depresyjne, nie może pogodzić się z myślą, że straciła partnera darzącego ją uczuciem, zawsze gotowego jej pomóc i ją wspierać, którego kochała i planowała z nim dalsze wspólne życie. [redacted] zorganizowała pogrzeb [redacted] wraz z jego siostrą [redacted]. Powódka w związku z tą stratą wciąż odczuwa ból, tęsknotę i samotność, myśli o zmarłym partnerze, przechowuje nadal jego osobiste rzeczy. Często bywa na grobie zmarłego, utrzymuje również kontakt z jego rodziną generacyjną. Bezpośrednio po przedmiotowym wypadku powódka korzystała z pomocy psychologa, zaś obecnie pozostaje pod stałą opieką lekarza specjalisty z zakresu psychiatrii, przyjmuje także leki przeciwdepresyjne. Nie jest w stanie również nadal podejmować zatrudnienia w charakterze opiekuna osób starszych w Niemczech, gdyż nie ma w jej otoczeniu osoby, która sprawowałaby wówczas opiekę nad jej rodzicami i niepełnosprawnym bratem, jak również z powodu wspomnień o zmarłym partnerze, które sprawiają jej cierpienie i uniemożliwiają wykonywanie pracy. Obecnie utrzymuje się z oszczędności poczynionych z wynagrodzenia za pracę w Niemczech (*wyjaśnienia informacyjne powódki na rozprawie w dniu 20 września 2019 roku 00:48:24-01:13:33, zeznania świadka [redacted] na rozprawie w dniu 20 września 2019 roku 01:14:56-01:35:44, poświadczona za zgodność z oryginałem historia choroby – poradnia zdrowia psychicznego k. 92-94v., zeznania świadka [redacted] na rozprawie w dniu 15 października 2019 roku 00:12:02-00:21:24, 00:28:01-00:36:26, zeznania świadka [redacted] na rozprawie w dniu 15 października 2019 roku 00:44:04-00:49:17, 00:50:20-00:56:27*).

Powódka [redacted], działając za pośrednictwem Pionier Kancelarii Odszkodowawczej z siedzibą w Lublińcu, pismem z dnia 23 sierpnia 2018 roku

zgłosiła pozwanemu [redacted] w Warszawie szkodę z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej samochodu marki Audi o nr rej. [redacted], potwierdzonego polisą nr [redacted], kierowanego w dniu 02 lipca 2018 roku przez sprawcę wypadku, w którym [redacted] doznał obrażeń ciała i w ich wyniku poniósł śmierć. Powódka domagała się wówczas od pozwanego wypłacenia na jej rzecz, na podstawie art. 446 § 4 k.c., kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę z powodu utraty bliskiej osoby oraz na podstawie art. 446 § 3 k.c., kwoty 50.000 zł tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej, w związku ze śmiercią partnera [redacted] (*poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma z dnia 23.08.2018 r. k. 12-19, poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia potwierdzenia odbioru k. 20, korespondencja e-mailowa k. 51-52, raport 2 z interwencji kryzysowej k. 77*).

W wyniku powyższego zgłoszenia, pismami z dnia 20 września 2018 roku pozwany poinformował pełnomocnika powódki o przyznaniu na jej rzecz, w związku ze szkodą nr PL20[redacted] zleceniu do wypłaty kwoty 20.000 zł, na którą składały się: kwota 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę (art. 446 k.c.) oraz kwota 5.000 zł tytułem stosownego odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej (*poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma k. 23, k. 24-27*).

Natomiast w wyniku dalszych negocjacji pomiędzy powódką a pozwanym, pismem z dnia 20 marca 2019 roku [redacted] z siedzibą w Warszawie poinformował pełnomocnika [redacted], iż proponuje zawarcie ugody, w ramach której wypłaci dodatkowo na rzecz powódki kwotę 60.000 zł. Ostatecznie strony niniejszego postępowania nie doszły do porozumienia w przedmiotowej kwestii i nie zawarły ugody (*poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia pisma k. 28*).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo [redacted] w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła kwoty 85.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć partnera życiowego [redacted] z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 27 września 2018 roku do dnia zapłaty (art. 446 § 4 k.c.); kwoty 45.000 zł tytułem pogorszenia się sytuacji życiowej w związku ze śmiercią partnera życiowego [redacted] z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 27.09.2018 roku do dnia zapłaty (art. 446 § 3 k.c.) oraz kwoty 1.000 zł miesięcznie do każdego 10-tego dnia miesiąca – jako roszczenia częściowego tytułem renty w związku ze śmiercią partnera życiowego [redacted] poczynając od dnia złożenia pozwu wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat do dnia zapłaty (art. 446 § 2 k.c.).

Strona pozwana kwestionowała roszczenie [redacted] w zakresie zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. i odszkodowania z art. 446 § 3 k.c. co do wysokości podnosząc, że już wypłaciła należne świadczenia z tych tytułów, zaś w zakresie renty z art. 446 § 2 k.c. co do zasady wskazując, iż zmarły [redacted] nie był zobowiązany do uiszczania na rzecz powódki jakichkolwiek alimentów.

Zatem istota sporu sprowadzała się do wyjaśnienia, czy wypłacone powódce przez pozwanego przed wniesieniem sprawy do sądu kwoty z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej były odpowiednimi rekompensatami krzywd wywołanych śmiercią partnera życiowego powódki – [redacted] czy też były niewystarczające, a nadto czy [redacted] należną jest renta w związku ze śmiercią partnera życiowego.

Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej za poniesioną przez powódkę szkodę w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 02 lipca 2018 roku jest przepis art. 822 k.c., zgodnie z którego treścią przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Bezsporne w niniejszej sprawie jest zaistnienie opisanego wyżej wypadku, jak również obowiązek naprawienia powstałej w wyniku tego wypadku szkody przez pozwanego. W toku postępowania pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności.

Natomiast podstawą prawną żądań pozwu jest art. 446 § 4 k.c., zgodnie z którym Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przytoczony przepis został dodany przez art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (*Dz.U. Nr 116, poz. 731*) w celu uzupełnienia roszczeń majątkowych przysługujących z tytułu śmierci osoby najbliższej. W judykaturze wskazano, że przepis ten ma zastosowanie, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu po dniu 03 sierpnia 2008 r. (*por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10, Legalis nr 309862 oraz z dnia 25 maja 2011 r., II CSK 537/10, Legalis nr 440106*). Przepis ten ma na celu zrekompensowanie krzywdy wynikającej z całokształtu negatywnych przeżyć związanych ze śmiercią osoby bliskiej. W art. 446 k.c., stanowiącym podstawę roszczeń z tytułu śmierci osoby najbliższej, posłużono się dwoma pojęciami. W § 1 jest mowa o "poszkodowanym", natomiast w § 4 użyto sformułowania o zadośćuczynieniu na rzecz najbliższych członków rodziny zmarłego.

Poszkodowany [redacted] zmarł w dniu 02 lipca 2018 roku na skutek obrażeń odniesionych w wypadku zaistniałym w tymże dniu. Należy zatem rozważyć, czy zachodzi kolejna przesłanka pozwalająca na przyznanie zadośćuczynienia, tj. czy zmarły był najbliższym członkiem rodziny powódki [redacted]

[redacted] W judykaturze wyjaśniono, że o tym, kto jest najbliższym członkiem rodziny, decyduje faktyczny układ stosunków pomiędzy określonymi osobami, a nie formalny stopień pokrewieństwa wynikający w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego lub z powinowactwa. Z tego względu do ustalenia, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny zmarłego, konieczne jest stwierdzenie, czy istniała odpowiednio silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 czerwca 2011 r., III CSK 279/10, Legalis nr 442095*).

W analizowanej sprawie, w ocenie Sądu, z całą pewnością należy stwierdzić, że powódkę z konkubentem łączyły bardzo bliskie, pozytywne relacje. Powódka ze zmarłym [redacted] tworzyła związek przez okres ponad 6 lat, wspólnie zamieszkując w jej domu. Konkubent był dla powódki ogromnym wsparciem, dbali o siebie nawzajem i darzyli się silnym uczuciem. [redacted] udzielał powódce szczególnej pomocy, a mianowicie w zakresie konieczności sprawowania stałej opieki nad jej schorowanymi rodzicami w podeszłym wieku, jak również nad jej upośledzonym umysłowo dorosłym bratem. Zaangażowanie [redacted] w opiekę nad rodzicami i bratem partnerki w znacznym stopniu odciążało powódkę zarówno fizycznie, jak i w sferze psychicznej. [redacted] dbał o codzienne potrzeby rodziców powódki, zaopatrywał ich w żywność, zapewniał opał w celu ogrzania domu, dbał o jego stan techniczny jak również wygląd ich ogrodu, dbał o ich stan zdrowia umożliwiając terminowe odbywanie wizyt lekarskich, ale również spędzał z nimi wolny czas, dzięki czemu nie czuli się osamotnieni. Pomagał partnerce także przy wykonywaniu codziennych czynności pielęgnacyjnych jej 50-letniego niepełnosprawnego w stopniu znacznym brata. Opisana wyżej postawa konkubenta, jak również jego wsparcie materialne i finansowe powódki, umożliwiły jej podejmowanie w dość regularny sposób pracy zarobkowej, dawały jej poczucie bezpieczeństwa, spokoju i wsparcia w niewątpliwie skomplikowanej i trudnej sytuacji życiowej.

Powódka jest panną, nie posiada również dzieci, zatem przez znaczny okres swojego życia pełniła rolę jedynej opiekunki dla najbliższych członków swojej rodziny, zaś wiążąc się z [redacted], powódka miała u swego boku osobę, którą kochała ze wzajemnością, darzyła zaufaniem, dzięki której przestała czuć się samotną, z którą mogła dzielić zarówno pasje i zainteresowania, jak i codzienne problemy, trudności i obowiązki, co w kontekście jej doświadczeń życiowych było dla niej niezwykle ważne i cenne. [redacted] niewątpliwie był podporą dla powódki, ale przede wszystkim był partnerem, towarzyszem jej życia, na którym zawsze mogła polegać. Motywował [redacted] do wprowadzania pozytywnych zmian w jej życiu, jednocześnie stwarzając jej dogodne warunki ku temu, w tym wspierając ją finansowo i materialnie. Powódka stawiała sobie w życiu wciąż nowe cele i plany na przyszłość, w tym zawarcie związku małżeńskiego z konkubentem.

Zgromadzone w sprawie dowody świadczą, iż dla zmarłego powódka była bardzo ważna, zaś dla powódki konkubent był osobą niezwykle bliską. Nieszczęśliwy wypadek pokrzyżował im plany na całe dalsze życie w szczęśliwej, kochającej się rodzinie.

Z zeznań świadków przesłuchanych w sprawie, wyjaśnień powódki, dokumentacji medycznej oraz opinii biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii wynika, iż powódka po śmiertelnym wypadku [redacted] do chwili obecnej wymaga stosowania terapii psychiatrycznej farmakologicznej oraz pozostawania pod stałą opieką lekarza psychiatry. Od wypadku konkubenta dwukrotnie podejmowała próbę powrotu do wykonywania pracy zarobkowej, jednakże jej sytuacja życiowa bez wsparcia ze strony [redacted] utrudnia jej to. Biegłe sądowe sprecyzowały nadto, iż powódkę ze zmarłym [redacted] łączyły bardzo silne, pozytywne i rodzinne więzi, miała w nim wsparcie zarówno emocjonalne, jak i instrumentalne. Powódka do dnia dzisiejszego nie jest w stanie pogodzić się z odejściem partnera, nie może otrząsnąć się po jego śmierci. Na skutek zdarzenia z dnia 02 lipca 2018 roku pomiędzy powódką i [redacted] nastąpiło nagłe zerwanie więzi partnerskiej, została zaburzona sfera emocjonalna [redacted], która dotkliwie przeżyła tragiczną śmierć partnera. Wspomnienia i żal po zmarłym nie pozwalają powódce realizować kolejnych etapów życiowych, stwierdzono u niej w wyniku przedmiotowego zdarzenia epizody depresyjne, obniżony nastrój, przygnębienie, niską samoocenę i małą wiarę w siebie, poczucie winy. W ocenie biegłych sądowych, śmierć [redacted] spowodowała u powódki długotrwały uszczerbek na zdrowiu pod postacią utrzymujących się objawów reakcji żałoby z objawami depresyjnymi, który wynosi 6%. Trudnym jest obecnie przewidzenie dalszego funkcjonowania powódki. [redacted] nadal wymaga leczenia psychiatrycznego farmakologicznego, powinna też korzystać z pomocy psychologicznej – psychoterapeutycznej.

Materiał zgromadzony w toku niniejszego postępowania, w ocenie Sądu świadczy jednoznacznie, iż traumatyczne przeżycia powódki skutkowały całkowitą zmianą jej postawy i zachowania. Z osoby radosnej, energicznej, kontaktowej stała się osobą rozchwianą emocjonalnie, płaczliwą i wycofaną. Nadal, mimo upływu czasu, wspomnienia o zmarłym konkubencie potęgują u niej uczucie pustki, żalu, bezsilności i osamotnienia.

Niewątpliwie śmierć w nagłym wypadku bliskiej osoby, z którą człowiek pozostaje związany więzami międzyludzkimi, którą darzy miłością jest jednym z najbardziej traumatycznych i przygnębiających doświadczeń. Śmierć życiowego partnera, z którym tworzy się spójny, zgodny związek i planuje spędzenie całego życia jest zdarzeniem tragicznym i nieodwracalnym, wywierającym dożywotnie piętno na psychice. Jest to doświadczenie trudne, które pomimo upływu lat rzutuje na życie najbliższych zmarłego, którzy są zmuszeni odnaleźć się w nowej rzeczywistości.

Pojęcie szkody nie zostało ustawowo zdefiniowane. Zarówno w języku potocznym, jak i w wyrażeniach normatywnych występuje pojęcie krzywdy (np.:

kodeksie cywilnym uszczerbek typu niemajątkowego określony został mianem krzywdy, a suma pieniężna przeznaczona na złagodzenie tej krzywdy zadośćuczynieniem jako uszczerbku w dobrach niemajątkowych). W tym miejscu należy podkreślić treść art. 361 § 1 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła". Przepis ten jest wyrazem teorii zwanej w literaturze adekwatnym związkiem przyczynowym.

W ocenie Sądu, na gruncie przedmiotowej sprawy jasnym jest, iż szkoda jakiej doznała powódka pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 02 lipca 2018 roku.

Celem zadośćuczynienia jest zrekompensowanie osobie poszkodowanej krzywdy doznanej wskutek cierpień fizycznych (bólu i innych dolegliwości) oraz cierpień psychicznych (ujemnych uczuć przeżywanych w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). W kodeksie cywilnym nie sprecyzowano pojęcia „odpowiedniej sumy" i suma ta podlega ocenie Sądu w realiach konkretnej sprawy w granicach swobodnej oceny Sądu.

Zadośćuczynienie przewidziane w art. 446 § 4 k.c. nie jest zależne od pogorszenia sytuacji życiowej osoby bliskiej w wyniku śmierci bezpośrednio poszkodowanego, lecz ma na celu złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby najbliższej i pomoc członkom jego rodziny w dostosowaniu się do zmienionej sytuacji życiowej (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie IV CSK 87/13, Legalis nr 728663*). Zadośćuczynienie to ma zrekompensować krzywdę wynikającą z naruszenia dobra osobistego, którym jest prawo do życia w pełnej rodzinie i ból spowodowany utratą najbliższej osoby.

W przedmiotowym przypadku występuje kwestia naruszenia bardzo istotnego dobra, mianowicie pozbawienia [redacted] możliwości tworzenia związku z [redacted] założenia z nim rodziny i życia w niej. Krzywda ta była dla niej szczególnie dotkliwa, gdyż straciła partnera, którego kochała i dzięki któremu czuła się kochana, który dawał jej siłę i był wsparciem w pokonywaniu problemów i przeszkód życia codziennego, odciążał ją przejmując na siebie część obowiązków wynikających z konieczności sprawowania opieki nad najbliższymi członkami rodziny generacyjnej powódki, w okolicznościach traumatycznych, w wyniku nagłego, nieszczęśliwego wypadku komunikacyjnego, mającego miejsce podczas jej pobytu poza granicami kraju.

W literaturze i orzecznictwie wskazuje się, że na rozmiar krzywdy, o której mowa w art. 446 § 4 k.c., mają wpływ przede wszystkim: wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, wiek pokrzywdzonego i jego zdolność do

zaakceptowania nowej rzeczywistości oraz umiejętność odnalezienia się w niej (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 czerwca 2011 r., III CSK 279/10, Legalis nr 442095*).

Sąd nie ma wątpliwości, iż krzywdę doznaną w wyniku śmierci osoby bliskiej bardzo trudno ocenić i wyrazić w formie pieniężnej. Każdy przypadek powinien być traktowany indywidualnie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy. Należy przy tym zaznaczyć, że zadośćuczynienie przewidziane w art. 446 § 4 k.c. jest odzwierciedleniem w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, która, jak słusznie wskazuje się w literaturze i orzecznictwie, nie zależy od statusu materialnego pokrzywdzonego. Jedynie zatem rozmiar zadośćuczynienia może być odnoszony do stopy życiowej społeczeństwa, która pośrednio może rzutować na jego umiarkowany wymiar. Przesłanka "przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa" ma więc charakter uzupełniający i ogranicza wysokość zadośćuczynienia tak, by jego przyznanie nie prowadziło do wzbogacenia osoby uprawnionej, nie może jednak pozbawiać zadośćuczynienia jego zasadniczej funkcji kompensacyjnej i eliminować innych czynników kształtujących jego rozmiar (*porównaj między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 r. IV CKN 1266/00, Legalis nr 61715 i cytowany już wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 czerwca 2011 r., III CSK 279/10, Legalis nr 442095*).

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt: I.ACa.475/14 (*Legalis nr 1091753*) zostało podkreślone, że wysokość zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych wskutek śmierci osoby bliskiej winna być uzależniona od indywidualnej oceny sytuacji, jaka panowała w rodzinie przed śmiercią osoby bliskiej i jakiej można by się spodziewać, gdyby do tej śmierci nie doszło. Istotne są również takie okoliczności jak to, czy osoby uprawnione pozostawały w najbliższym kręgu rodzinnym, czy pozostawały we wspólnym gospodarstwie domowym i w konsekwencji w bezpośrednim uzależnieniu w sprawach życia codziennego, czy uprawnionym jest dziecko, które bezpowrotnie utraciło prawo do wychowania się w pełnej rodzinie naturalnej, czy doszło do całkowitego osamotnienia osoby uprawnionej, a także jej wieku, stanu zdrowia, możliwości życiowych i potrzeb osoby uprawnionej. Oczywistym jest także, że duże znaczenie ma bliskość relacji emocjonalnych, także musi być brana pod uwagę ocena wpływu śmierci osoby bliskiej na stan psychiczny uprawnionego.

Bezsprzecznie utrata osoby bliskiej zawsze wywołuje ból i cierpienie, a śmierć partnera życiowego bez względu na jego wiek, jest dla drugiego strony przeżyciem traumatycznym.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia przewidzianego w art. 446 § 4 k.c., należało uznać, że kwota zadośćuczynienia w wysokości 100.000 zł dla powódki stanowić będzie w okolicznościach niniejszej sprawy kwotę odpowiednią, w rozumieniu art. 446 § 4 k.c..

W związku z powyższym, Sąd, uwzględniając kwotę 15.000 zł wypłaconą przez pozwanego [redacted] tytułem zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. w toku postępowania prowadzonego przez [redacted] siedzibą

w Warszawie w związku ze szkodą nr PL2[redacted] na podstawie art. 446 § 4 k.c., zasądził tytułem zadośćuczynienia kwotę 85.000 zł, jak w punkcie I wyroku.

Kolejno należy wskazać, iż powódka domagała się również zasądzenia od pozwanego odszkodowania za znaczne pogorszenie jej sytuacji życiowej stosownie do treści art. 446 § 3 k.c..

Zakresem odszkodowania na podstawie wskazanego przepisu objęty jest uszczerbek określany mianem pogorszenia się sytuacji życiowej wskutek śmierci poszkodowanego, wywołanej uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Nie jest to zatem pełna kompensata całej szkody majątkowej spowodowanej tą śmiercią i z pewnością nie obejmuje tych uszczerbków, które podlegają naprawieniu na podstawie art. 446 § 1, 2 i 4 k.c.. Znaczne pogorszenie sytuacji życiowej może przejawiać się w utracie wsparcia i pomocy w różnych sytuacjach życiowych, a zwłaszcza w utracie szansy na pomoc w przyszłości.

Sformułowanie w art. 446 § 3 k.c. o "znacznym pogorszeniu sytuacji życiowej" nadaje odszkodowaniu z tego przepisu charakter szczególny. Chodzi tu wprawdzie o szkodę o charakterze majątkowym, jednak najczęściej ściśle powiązaną i przeplatającą się z uszczerbkiem o charakterze niemajątkowym, a więc o szkodę często trudną do uchwycenia i ścisłego matematycznie zmierzenia, którą zazwyczaj wywołuje śmierć najbliższego członka rodziny. Roszczenie z art. 446 § 3 k.c. wymaga więc wykazania szkody majątkowej polegającej na znacznym pogorszeniu sytuacji życiowej najbliższych członków rodziny poszkodowanego, który zmarł wskutek wynikłego z czynu niedozwolonego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (*zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2009 r., sygn. I PK 97/09, Legalis nr 1875565*).

Pogorszenie sytuacji życiowej polega nie tylko na pogorszeniu obecnej sytuacji materialnej, ale także na utracie rzeczywistej możliwości uzyskania stabilnych warunków życiowych oraz ich realnego polepszenia, co należy oceniać obiektywnie w danych okolicznościach, nie kierując się jednak subiektywnymi odczuciami i przypuszczeniami osób najbliższych zmarłego. Oznacza to, że osiągane dochody przez zmarłego za jego życia wywierają wpływ na ocenę sytuacji życiowej najbliższych. Uprawnionymi do żądania kompensaty na podstawie art. 446 § 3 i 4 k.c. są wyłącznie członkowie rodziny zmarłego, przy czym muszą być to najbliżsi członkowie tej rodziny. Jest to węższy krąg podmiotów niż osoby bliskie, bo ograniczony do członków rodziny, której jednak nie należy definiować wyłącznie za pomocą kryterium relacji małżeńskich i pokrewieństwa.

Z całą pewnością powódka [redacted] należy do kręgu osób uprawnionych do żądania odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 k.c. w związku z tragiczną śmiercią [redacted]. Jednocześnie, w ocenie Sądu, materiał dowodowy przedstawiony przez powódkę w niniejszej sprawie pozwala przesądzić, w jakiej wysokość uszczerbku majątkowego doznała ona w związku ze śmiercią konkubenta.

Żądanie zasądzenia odszkodowania z art. 446 § 3 k.c. stanowi środek naprawienia takich szkód majątkowych, które nie ulegają wyrównaniu na innych

podstawach, zwłaszcza - przez zasądzenie renty, zatem jest środkiem wynagrodzenia szkód majątkowych trudnych do obliczenia. Obejmuje ono kompensatę uszczerbku majątkowego wynikającego, przykładowo z nieotrzymywania części dochodów zmarłego z różnych źródeł, która przypadała na poszkodowanego w czasie, gdy najbliższa osoba żyła, braku możliwości zaoszczędzenia wydatków na różnorakie potrzeby poszkodowanego zaspokajane wcześniej przez zmarłego, pozbawienie poszkodowanego opieki, wsparcia w trudnościach życiowych, możliwości korzystania z umiejętności zmarłego i pomocy lub wyręki w bieżących sprawach dnia codziennego, co przekłada się na sytuację majątkową pokrzywdzonego choćby przez konieczność poniesienia wydatków, których nie byłoby, gdyby osoba bliska żyła.

Uwzględniając w całości roszczenie powódki o zapłatę odszkodowania Sąd miał na względzie przede wszystkim fakt, że powódka i zmarły [redacted] dzięki ich współpracy w kwestii wykonywania przez nich naprzemiennie pracy zarobkowej głównie w Niemczech i jednoczesnym godzeniem tego z obowiązkami wynikającymi z faktu sprawowania przez nich opieki na rodzicami powódki i jej niepełnosprawnym bratem, mieli oni możliwość wspólnego zgromadzenia środków finansowych, które planowali przeznaczyć w głównej mierze na remont domu [redacted] w szczególności na wymianę pokrycia dachowego tego budynku. Powódka tracąc w wyniku zdarzenia z dnia 02 lipca 2018 roku partnera życiowego, między innymi straciła także szansę na realizację wskazanych wyżej ich wspólnych planów.

[redacted], jak wspomniano wyżej, ponownie pozostając jedyną opiekunką rodziców i brata, nie ma już możliwości osiągać dochodów z tytułu zatrudnienia w takiej wysokości by móc samodzielnie sfinansować remont i wymianę dachu w jej domu.

W tym miejscu należy wskazać, iż z treści sporządzonej na potrzeby przedmiotowej sprawy opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa Mariusza Mikielskiego jednoznacznie wynika, iż pokrycie dachowe na domu powódki jest w złym stanie technicznym i wymaga przeprowadzenia wymiany. Konstrukcja nośna więźby dachowej zaś jest w stanie awaryjnym i wymaga natychmiastowej całkowitej wymiany ze względu na zagrożenie zdrowia i życia ludzi przebywających w budynku. Nadto biegły wskazał, iż nie jest możliwym wykonanie prawidłowej obróbki blacharskiej pokrycia dachowego wokół komina bez przeprowadzenia jego remontu i doprowadzenia go do stanu likwidującego jego awaryjność i umożliwiającego wykonanie prawidłowych połączeń obróbki z kominem. W ocenie biegłego koniecznym jest również dokonanie wzmocnienia elementu nośnego ścian i stropu nad parterem, poprzez wykonanie wieńca żelbetowego spinającego konstrukcję więźby dachowej ze ścianami budynku, a następnie odtworzenie stropu nad parterem. Biegły wskazał, iż zgodnie z wykonanym kosztorysem, koszt niezbędnych prac naprawczych w związku z wymianą pokrycia dachowego domu powódki wyniesie kwotę 49.051,38 zł brutto, przy czym koszt wymiany samego

pokrycia dachowego biegły oszacował na kwotę 16.063,33 zł netto, tj. 19.757,89 z brutto.

W sytuacji, gdyby [redacted] nadal pozostawała w związku z [redacted] miałaby prawo oczekiwać, że z jego wsparciem emocjonalnym i finansowym zrealizują wszelkie zamierzenia, w tym dotyczące doprowadzenia jej domu do dobrego stanu technicznego, umożliwiającego im następnie wspólne zamieszkiwanie w nim. Związek z [redacted] dawał powódce możliwość podejmowania zatrudnienia i uzyskiwania wynagrodzenia w wysokości zapewniającej jej dość wysoki poziom życia, poczucie bezpieczeństwa i stabilizacji finansowej oraz realizację planów i celów życiowych.

W ocenie Sądu, żądana z tego tytułu kwota 45.000 zł powoli powódce dofinansować wydatki związane z jej przyszłymi potrzebami osobistymi, jak również konieczne do doprowadzenia i utrzymania jej domu w odpowiednim stanie technicznym, umożliwiającym dalsze jego zamieszkiwanie. Wymiar kwoty odszkodowania w tej perspektywie, zdaniem Sądu, jest adekwatny i bezpośrednio związany ze szkodą majątkową doznaną przez [redacted] w wyniku śmierci [redacted]

Zestawienie powyższych okoliczności skutkowało uwzględnieniem roszczenia powódki na podstawie art. 446 § 3 k.c. w całości (pkt II wyroku).

Zgodnie z przyjętą w prawie cywilnym zasadą dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Obowiązek zaspokojenia roszczeń o zadośćuczynienie, jak również o odszkodowanie staje się wymagalny z chwilą wezwania dłużnika do zapłaty. Od tej zatem chwili biegnie termin do uiszczenia odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.).

Zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku zaś gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w § 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Powódka [redacted] przedmiotowe roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia i odszkodowania z tytułu pogorszenia się sytuacji majątkowej zgłosiła przed wniesieniem pozwu, wzywając pozwanego do spełnienia świadczenia pismem z dnia 23 sierpnia 2018 roku, które doręczono w dniu 27 sierpnia 2018 roku, dlatego odsetki należą się powódce od dnia 27 września 2018 roku, gdyż pozwany w

tym dniu posiadał pełne rozeznanie, co do skutków wypadku oraz zakresu doznanego przez powódkę uszczerbku w dobrach osobistych.

Odnosząc się zaś do zgłoszonego przez powódkę roszczenia o przyznanie na jej rzecz renty znajdującej podstawę w art. 446 § 2 k.c., w ocenie Sądu roszczenie to nie zostało przez [redacted] udowodnione i jest zbyt daleko idące.

Zgodnie z powołanym przepisem osoba, względem której ciążył na zmarłym ustawowy obowiązek alimentacyjny, może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody renty obliczonej stosownie do potrzeb poszkodowanego oraz do możliwości zarobkowych i majątkowych zmarłego przez czas prawdopodobnego trwania obowiązku alimentacyjnego. Takiej samej renty mogą żądać inne osoby bliskie, którym zmarły dobrowolnie i stale dostarczał środków utrzymania, jeżeli z okoliczności wynika, że wymagają tego zasady współżycia społecznego. Świadczenie, o którym mowa w wyżej cytowanym przepisie ma charakter odszkodowawczy, jej celem jest restytucja - w granicach możliwych do zrealizowania - tego stanu rzeczy, jaki istniał w chwili śmierci poszkodowanego, wyrównanie szkody majątkowej wynikłej ze śmierci osoby obowiązanej do alimentacji, niemniej jednak należy wziąć pod uwagę przy tym nie tylko możliwości zarobkowe zmarłego, lecz przede wszystkim potrzeby uprawnionego. W uzasadnieniu wyroku z dnia 16 maja 2008 roku (*III CSK 386/07, Legalis nr* 140141) Sąd Najwyższy podniósł, że z analizy brzmienia art. 446 § 2 k.c. wynika, że przewiduje on samodzielne przesłanki określenia wysokości renty. Są nimi potrzeby poszkodowanego oraz możliwości majątkowe i zarobkowe zmarłego. Pierwsza z przytoczonych przesłanek jest zbliżona do przewidzianej w art. 135 k.r.o. przesłanki stanowiącej kryterium ustalenia wysokości alimentów, jednakże zachodzi między nimi znacząca różnica. W myśl art. 135 k.r.o., potrzeby uprawnionego, stanowiące przesłankę określenia wysokości alimentów, zostały ograniczone przez wskazanie, że chodzi jedynie usprawiedliwione potrzeby uprawnionego, nie zostały jednak w ten sposób ograniczone potrzeby uprawnionego jako przesłanka ustalenia wysokości renty na podstawie art. 446 § 2 k.c.. W rozumieniu tego przepisu omawiana przesłanka może obejmować wszystkie potrzeby uprawnionego, których został on pozbawiony wyniku czynu niedozwolonego, **rzeczywiście zaspakajane przez zmarłego** niezależnie od tego czy mieściły się one, czy też wykraczały poza granice usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego w rozumieniu art. 135 k.r.o..

W związku z powyższym, Sąd stwierdził, że na gruncie przedmiotowej sprawy nie sposób poczynić ustaleń, szczególnie z uwagi na brak zaoferowania przez powódkę dowodów na niniejszą okoliczność, iż [redacted] przekazywał [redacted] jakiekolwiek środki finansowe celem zaspokojenia jej podstawowych potrzeb, jak również w jakim zakresie zaspokajałby potrzeby powódki, gdyby nie uległ wypadkowi z dnia 02 lipca 2018 roku. W takiej sytuacji zważywszy, że zasądzona na podstawie art. 446 § 2 k.c. renta nie może być wyższa od kwoty, którą zmarły byłby zobowiązany świadczyć z tytułu obowiązku alimentacyjnego, Sąd przyjął, iż w aktach sprawy brak jest materiału dowodowego

aby ocenić, że po stronie zmarłego [redacted] istniały przesłanki do powstania zobowiązania alimentacyjnego wobec konkubiny, jak również by obowiązek ten wypełniał w czasie trwania ich związku. Sąd w kontekście powyższego uwzględnił mianowicie to, że [redacted] w chwili zdarzenia nie pozostawał na utrzymaniu konkubenta, wykonywała pracę zarobkową na terenie Niemiec w charakterze opiekuna osób starszych i z tego tytułu osiągała dochód w kwocie wyższej, niż dochód osiągany przez zmarłego [redacted] z tytułu wykonywania pracy w tożsamym charakterze. Powódka wraz z konkubentem gromadzili wspólnie środki finansowe na realizację poczynionych przez nich planów, jednakże [redacted] nie dostarczał powódce w sposób systematyczny środków utrzymania, gdyż te koszty [redacted] ponosiła samodzielnie. Taki stan rzeczy trwa do chwili obecnej, gdyż powódka nie utraciła możliwości zarobkowych, a tym samym samodzielnego utrzymania się, w wyniku zdarzenia z dnia 02 lipca 2018 roku, w którym jej konkubent poniósł śmierć.

Zestawienie powyższych okoliczności skutkowało oddaleniem roszczenia powódki na podstawie art. 446 § 2 k.c. w całości (pkt III wyroku).

SSO Joanna Walczuk

NA ORYGINALE WŁAŚCIWE PODPISY
Za zgodność z oryginałem
Świadczę: